

Η ΚΕΡΑΣΙΑ

ΤΡΙΜΗΝΗ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΚΕΡΑΣΙΩΤΩΝ ΔΩΡΙΔΑΣ — ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ 8 - 105 59 ΑΘΗΝΑ — ΤΗΛ. 210 3234288 - FAX: 210 3232504

ΕΤΟΣ 206

ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 114

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ-ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ-ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2012

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ € 0,29

Η ΝΕΑ ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ ΜΠΟΡΕΙ Η ΚΕΡΑΣΙΑ ΝΑ ΕΠΩΦΕΛΗΘΕΙ ΑΠ' ΑΥΤΗΝ;

Α. Η αγροτική πολιτική στα πριν από την οικονομική κρίση χρόνια

Η αγροτική πολιτική της χώρας όπως και οι πολιτικές σε άλλους τομείς της οικονομίας μας, μεταπολεμικά χαρακτήριζε χωρίς σοβαρή μελέτη και οράματα για καινοτομίες που θα οδηγούσαν σε μια βελτιωτική αναπτυξιακή πορεία. Η πλούσια ξένη οικονομική βοήθεια στα χρόνια αυτά αφέθηκε στο έλεος άσχετων ζημιολόγων συμπεριπόντων και κατασπαταλήθηκε. Το «Σχέδιο Marshal», για τη μεταπολεμική ανοικοδόμηση και ανάπτυξη της χώρας, μια γενναία βοήθεια, δυστυχώς αναλώθηκε πιο πολύ σε αντιπαραγωγικά έργα ανάπτυξης και μάλιστα στα μεγάλα αστικά κέντρα κι όχι στην περιφέρεια. Τεράστια επενδυτικά κονδύλια, αντί να διατεθούν εξορθολογισμένα για ουσιαστικά παραγωγικά έργα στις διάφορες περιοχές της χώρας, διοχετεύθηκαν στα μεγάλα αστικά κέντρα, διόγκωσαν το κύμα της αστυφιλίας και τελικά σε μεγάλα ποσοστά («χάρη» και στο ελληνικής έμπνευσης εύρημα του «συστήματος της αντιπαροχής»), διατέθηκαν για οικοδόμηση πολυκατοικιών. Η περιφέρεια ερημώθηκε, η καλλιέργεια της γης εγκαταλείφθηκε, η αγροτική οικονομία συρρικνώθηκε.

Την ίδια και χειρότερη τύχη είχαν και οι ειδικές για την αγροτική ανάπτυξη επιχορηγήσεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Το Ελληνικό Κράτος εδώ και 10ετίες έπαιρνε από την Ευρωπαϊκή Κοινότητα, όπως και τα λοιπά μέλη της, το δικό του μερίδιο επιχορηγήσεων για βελτιώσεις (ή και αποζημιώσεις) των αγροτικών εκμεταλλεύσεων της χώρας. Τα ποσά ήταν αρκετά πλουσιοπάροχα και αν διαθέτονταν για τον προορισμό τους, δηλαδή για έργους βελτιώσεις, αξιολογες καλλιέργειες και άρτια οργάνωση της διάθεσης των προϊόντων, δε θα ερημωνόταν η ύπαιθρος χώρα και δε θα εκμηδενιζόταν η αγροτική παραγωγή της. Το 1981, πριν ακόμα από την εισροή στη χώρα των επιχορηγήσεων της ΕΟΚ, το εμπορικό ισοζύγιο εισαγωγών-εξαγωγών αγροτικών προϊόντων της χώρας μας κατέγραφε πλεόνασμα πάνω από 38 εκατομμύρια ευρώ. Χρόνο το χρόνο μειούμενο (παρά τον πα-

κτώλο των επιχορηγήσεων), αντί να αυξάνεται, το 2008 κατέληξε σε έλλειμμα πάνω από 3 δισεκατομμύρια ευρώ (εφημερ. ΤΟ ΒΗΜΑ, 26-8-20012). Το πώς τα καταφέραμε έτσι είναι πια γνωστό:

Οι επιχορηγήσεις αυτές δεν κατέληγαν σε μέτρα βελτίωσης των αγροτικών εκμεταλλεύσεων που ήταν ο προορισμός τους. Σχεδόν κατά κανόνα, μάλιστα με ψευδείς διογκώσεις των επιδοτούμενων εκτάσεων, καλλιεργειών ή ζημιών (με την ανοχή ή και τη σύμπραξη των τοπικών αρχών, ακόμα και των τοπικών βουλευτών), διαθέτονταν για άλλους σκοπούς, όπως για αγορά διαμερισμάτων και σε μεγάλη έκταση για αγαθά ευημερίας (πολυτελή αυτοκίνητα, πλούσιους εξοπλισμούς των σπιτιών κ.τ.ό.). Οι νέοι αγρότες, εξάλλου, λίγο λίγο αποστασιοποιήθηκαν από την άμεση φροντίδα της γης. Έχοντας την οικονομική άνεση των επιχορηγήσεων, προσλάμβαναν με φτηνό μεροκάματο μετανάστες για το σκοπό αυτό. Οι ίδιοι έγιναν καφενόβιοι και συχνά, για να «ξεδίνουν», ξενύχτηδες στα «σκυλάδικα». Δεν ήταν σπάνιο σε μερικές περιοχές να μη μαζεύουν καν την παραγωγή, όπως πορτοκάλια, βερούκοκκα, βαμβάκι κ.ά. (η οποία, άλλωστε, εγκαταλειμμένη, δεν ήταν πια και αξιόλογη) και αρκούσαν στις αποζημιώσεις. Μερικοί τυχεροί, χάρη στο πελαταιακό πολιτικό μας σύστημα, σέρνοντας μαζί τους και μερικούς ψηφοφόρους για τον προστάτη βουλευτή, κέρδιζαν και έναν διορισμό στο «αστείο από κενές θέσεις» δημόσιο! Το αποτέλεσμα είναι η ανεπαρκής, για τις ανάγκες της χώρας, παραγωγή ακόμα και κοινών αγροτικών προϊόντων, που παράγονταν άλλοτε άφθονα στη γη μας, και η εισαγωγή τους από το εξωτερικό (όπως, για παράδειγμα, πατάτες από την Τουρκία, άλλα κηπευτικά και φρούτα από τις γύρω μας χώρες, μήλα ακόμα και από τη μακρινή Χιλή!). Και από εξαγωγές ολόενα και λιγότερες.

Με τέτοιες προκοπές και με καταχρήσεις σε όλους τους τομείς της δημόσιας ζωής και της οικονομίας της χώρας, φτάσαμε στο τεράστιο γενικό έλλειμμα, στα θαλασσοδάνεια, στο υπέρογκο δημόσιο χρέος και ουσιαστικά στη χρεοκοπία!

Όπως είναι γνωστό, οι αποδοχές των εργαζομένων και συνταξιούχων περικόπηκαν στο μισό. Χρήμα δεν κυκλοφορεί και χιλιάδες επιχειρήσεις, υπερχρεωμένες, αναγκάστηκαν να διακόψουν τη λειτουργία τους. Και το κακό συνεχίζεται. Ο αριθμός των

ανέργων της χώρας προσεγγίζει το ένα και μισό εκατομμύριο. Στους νέους ιδίως ανέρχεται στο ποσοστό 57%. Γι' αυτό, οι νέοι, -εκείνοι μάλιστα που έχουν αυξημένα επαγγελματικά προσόντα- κατά χιλιάδες εγκατέλειψαν και συνεχίζουν να εγκαταλείπουν τη χώρα και μεταναστεύουν στο εξωτερικό, προκειμένου να βρουν εργασία να ζήσουν. Η Πολιτεία, χωρίς έσοδα πια, αδυνατεί να επιχορηγήσει επαρκώς τις δημόσιες λειτουργίες, ιδιαιτέρως τους οργανισμούς υγείας και τους θεσμούς κοινωνικής πρόνοιας. Συνακόλουθα, η εγκληματικότητα παρουσίασε ραγδαία αύξηση και η Πολιτεία αδυνατεί να την αναχαιτίσει.

Παράλληλα η ακρίβεια πλήττει ανελέητα τα φτωχά νοικοκυριά. Τα ίδια προϊόντα στη χώρα μας πωλούνται ακριβότερα από όσο στις πλούσιες χώρες της Ευρώπης. Ακόμα και τα αγροτικά προϊόντα που αφθονούσαν άλλοτε στη χώρα μας είναι ανεπαρκή και πολλά εισάγονται από ξένες χώρες. Η εγκατάλειψη της γης έπαιξε πολύ σημαντικό ρόλο στη γενικότερη οικονομική αποδυνάμωση της χώρας μας και αποτελεί ένα ακόμα χαρακτηριστικό παράδειγμα του πώς φτάσαμε σ' αυτή την τρομερή οικονομική κρίση.

Η Πολιτεία πιεζόμενη από τους δανειστές μας συνεχίζει να παίρνει σκληρά μέτρα λιτότητας και συγχρόνως προσπαθεί να προβεί σε μεταρρυθμίσεις σε όλους τους τομείς της δημόσιας ζωής και της παραγωγικής δραστηριότητας της χώρας, ώστε να διορθωθούν τα κακώς έχοντα και να επιτευχθεί μια ανάπτυξη που θα αποτρέψει την οριστική χρεοκοπία.

Β. Η οικονομική κρίση προκαλεί μεταρρύθμιση και στην αγροτική πολιτική της χώρας

Η Πολιτεία, στα πλαίσια των μεταρρυθμίσεων για την αντιμετώπιση της οικονομικής κρίσης, υιοθετεί και μια διαφορετική αντίληψη στο θέμα της αγροτικής πολιτικής και της διαχείρισης των αγροτικών επιχορηγήσεων, η οποία είναι και η σωστή: Ενθαρρύνει και, με τις ειδικές ενισχύσεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης, επιχορηγεί σήμερα νέους ανθρώπους, να εγκατασταθούν σε αγροτικές περιοχές για να επιδοθούν σε αποδοτικές αγροτικές εκμεταλλεύσεις: γεωργικές, κτηνοτροφικές, αγροτουριστικές. Επιχορηγεί, πάντα κάτω από ορισμένες προϋποθέ-

(Συνέχεια στη σελ. 4)

Με την ευκαιρία των μεγάλων και
ιερών εορτών των Χριστουγέννων, της
Πρωτοχρονιάς και τους Αγιασμού
των υδάτων,
σας ευχόμαστε ολόθερμα
Αγάπη, Ειρήνη, Προκοπή
και Ευδοκίμηση
και το Νέο Έτος να είναι
Χαρούμενο, Ευτυχισμένο
και Δημιουργικό

Το νέο Δ.Σ. του Συλλόγου Κερασιωτών που εκλέχτηκε στις 11 Νοεμβρίου 2012, διαμορφώθηκε σε σώμα ως εξής:

Πρόεδρος:
Α' Αντιπρόεδρος:
Β' Αντιπρόεδρος & Υπεύθυνος Τύπου:
Γεν. Γραμματέας:
Ταμίας:
Ειδικός Γραμματέας:
Δημοσίων Σχέσεων:
Μέλη:

Βασίλειος Αλεξόπουλος
Φώτης Βρέττας
Ιωάννης Δημάκας
Βίκη Αντωνοπούλου
Ασημίνα Χαρονικολάου
Γεώργιος Κοντός
Μάριος Κουτσιόλας
Νικηφόρος Γκάνος
Αναστάσιος Χάρος

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

- Στις 28/9/2012 η **Αριστέα**, σύζυγος του **Αθανασίου (Σάκη) Πλάκα** έφερε στον κόσμο, ένα χαριτωμένο κοριτσάκι.
- Στις 10/10/2012 το ζεύγος **Γεωργίας Ιωάννη Ράπτη** και **Παρμαξίζογλου Γιώργου** απέκτησαν ένα χαριτωμένο κοριτσάκι.
- Στις 27/07/2012 το ζεύγος **Γεωργίας Δημητρίου Ράπτη** και **Μαρίνου Σπύρου** απέκτησαν ένα χαριτωμένο κοριτσάκι.
- Στις 13/08/2012 το ζεύγος **Αγγελικώς Νικηφόρου Γκάνου** και **Παπαγεωργίου Βαγγέλη** απέκτησαν ένα χαριτωμένο κοριτσάκι.
- Στις 12/08/2012 το ζεύγος **Παναγιώτας Λαζαροπούλου** και **Γιαννακόπουλου Νίκου** απέκτησαν ένα χαριτωμένο κοριτσάκι.
- Στις 20/07/2011 το ζεύγος **Βασιλικής Αθανασίου Ράπτη** και **Δεσύπρη Βασιλή** απέκτησαν ένα χαριτωμένο αγοράκι.

Τους ευχόμαστε να ζήσουν, να μακροημερεύσουν και να αναδειχθούν επιτυχημένα κύτταρα της κοινωνίας.

ΓΑΜΟΙ

- Την 1η Σεπτεμβρίου 2012 στο York της Αγγλίας έγινε ο γάμος της **Ελένης Μακρή** του Στέλιου και της Ζωής και του **Oliver Marshall** του John και της Susan και την 29η του ίδιου μήνα (Σεπτεμβρίου) έγινε παραδοσιακό Ελληνικό γλέντι.
- Τους ευχόμαστε να ζήσουν με υγεία και αγάπη.

ΘΑΝΑΤΟΙ

- Το καλοκαίρι έφυγε σε ηλικία 90 ετών η **Αλεξάνδρα Μπερτσιά**. Είχε εργαστεί στον ιδιωτικό τομέα και υπήρξε ενεργό στέλεχος σε κοινωνικούς και πολιτικούς αγώνες μέσα από τις γραμμές του ΚΚΕ.
- Η εξόδιος ακολουθία της εψάλει στο κοιμητήριο του Χαλανδρίου, τόπο κατοικίας της τις τελευταίες δεκαετίες.
- Ας είναι ελαφρύ το χώμα που την σκέπασε.

«Η ΚΕΡΑΣΙΑ»
ΤΡΙΜΗΝΗ
ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ
ΚΕΡΑΣΙΩΤΩΝ ΔΩΡΙΔΑΣ

Ιδιοκτήτης
ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΕΡΑΣΙΩΤΩΝ
ΔΩΡΙΔΑΣ

Αριστείδου 8 - 105 59 Αθήνα
 Τηλ. 210 3234288
 Fax: 210 3232504

Εκδότης-Διευθυντής
Βασίλειος Αλεξόπουλος
 Κανδάνου 3 - 115 26 Αθήνα
 Τηλ. 210 6927920

Συντάσσεται
 από Τριμελή Επιτροπή
Βασίλειος Αλεξόπουλος
Ιωάννης Δημάκας
Φώτης Βρέττας

Επιμέλεια Έκδοσης
Φώτης Βρέττας
 E-mail: fotisvrettas@gmail.com

Φωτοστοιχειοθεσία
Σώτος Μάγγος
 Ακαδήμου 17 - 104 36 Αθήνα
 Τηλ./Fax: 210 5236330
 E-mail: msotos@otenet.gr

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Η **Πρωτοβουλία Γυναικών Κερασιάς** θα διοργανώσει και φέτος την εκδρομή της.

Για την ημερομηνία που θα πραγματοποιηθεί, θα ενημερωθείτε τηλεφωνικά.

ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ ΜΑΣ

Με πρωτοβουλία του συγχωριανού και μέλους του συλλόγου μας **Δημήτρη Λιάρου** έγινε η αγορά και εγκατάσταση του εξωτερικού ηλεκτροφωτισμού της Εκκλησίας στην πλατεία του χωριού μας, αξίας **800 €**.

Έτσι η Εκκλησία μας και ο προαύλιος χώρος, με τον απαλό φωτισμό, αισθητικά απέκτησε μια ξεχωριστή ομορφιά.

Το Δ.Σ. του Συλλόγου τον ευχαριστεί για την προσφορά του στο χωριό μας.

ΠΕΝΘΗ

Η θεία Λούλα...

Στις 16 Οκτωβρίου η θεία Λούλα έφυγε ξαφνικά, μέσα σε μία μόλις βδομάδα, στα 76: όχι μικρή, μα όχι και πολύ μεγάλη, πάντως απροσδόκητα, ξαφνικά. Εμπώς θα 'χε κοινό θάνατο μια θεία που την έβλεπα σχεδόν μυθική! Και δεν θα την ξαναπώ «θεία Λούλα», σκέτα «θεία», αφού δεν της άρεσε το όνομά της, και κυρίως το «Λαμπρινή», απ' όπου έβγαине το «Λούλα»: «Από τότε που ήταν μικρά, έλεγα στα παιδιά μου, μην τυχόν και δώσουν στα δικά τους το όνομά μου!» έλεγε χαρακτηριστικά. Ας την απαλλάξω τώρα κι εγώ από 'να μικρό έστω βάρος, τώρα που απαλλάχτηκε απ' τα μεγάλα, και βρίσκεται οριστικά μακριά.

Έφυγε λοιπόν η θεία που την είπα μυθική, και θα 'θελα τώρα, αποχαιρετώντας την, να φέρω εμπρός μου την εικόνα της, όπως την έβλεπα, όπως την έζησα εγώ, μια εικόνα πάντως που δεν είναι ανιστηρά προσωπική, και που πολλοί πιστεύω θα την αναγνωρίσουν.

Πρώτα πρώτα η θεία υπήρξε πανέμορφη, καλλονή. Ψάχνω να βρω μια φωτογραφία της, η θεία νύφη, μα δεν τη βρίσκω. Όμως αυτήν θα ήθελα να έβαζα στην εφημερίδα εδώ, καθώς ποτέ μου δεν κατάλαβα γιατί στις νεκρολογίες, ακόμα και στους τάφους, βάζουμε τους αγαπημένους μας φωτογραφία έτσι όπως τους αποχωριστήκαμε, στη φάση της αμετάκλητης φθοράς, κι όχι όπως τους ζήσαμε στο μεγαλύτερο μέρος της ζωής τους, έτσι όπως σφράγισαν στο κάτω κάτω τη δική μας ζωή. Και εγώ τη θεία την κρατούσα μέσα μου έτσι, νύφη, όπως σκύβαμε πάνω απ' τη φωτογραφία της με τον αδερφό μου, μικρά παιδιά, και θριαμβολογούσε εκείνος: «Έχω την ομορφότερη νουνά του κόσμου!» (γιατί τον είχε βαφτίσει τον Τάκη η θεία).

Αρσάι πολύ τη βλέπαμε τη θεία, κι αυτή η χρονική απόσταση συνέβαλε, μεταξύ άλλων, στη μυθική διάσταση που είπα, όταν ερχόταν απ' την Τρίπολη, και αργότερα απ' τη Λαμία, μετακομίζοντας συνεχώς με τον θείο, διευθυντή Παιδαγωγικής Ακαδημίας, μια εδώ, μια εκεί: άλλη μεγάλη υπόθεση, ένας θείος διευθυντής Παιδαγωγικής Ακαδημίας, μεγέθη δυσθεώρητα, ιδίως για τα μάτια ενός μικρού παιδιού. Και πάλι η εκθαμβωτική θεία, η θεία που είχε, θαρρείς, προγραμματιστεί να ζήσει σαν όστρακο, κολλημένη στο πλευρό του θείου: «Εγώ τον δάσκαλο θα παντρευτώ» είπε, μαθήτρια του δημοτικού ακόμα, και τον παντρεύτηκε τον δάσκαλο, και τον ακολούθησε, Λονδίνο στις σπουδές του, κι έπειτα στις πόλεις που είπα, και στα δύσκολα της απόλυσής του από τη Χούντα, μεγαλώνοντας τα τρία παιδιά τους, τη Γιώτα, την Κατερίνα, τη Μαριάννα, μετά για λίγο πήγαν' έλα στη Γερμανία, ώσπου καταστάλαξαν εδώ. Και πέρσι ακόμα, όταν φίλη μου δημοσιογράφος από την *Καθημερινή* πήγε να του πάρει συνέντευξη, με αφορμή την αναγόρευσή του σε επίτιμο διδάκτορα του Πανεπιστημίου Αθηνών, η θεία ακόμα τον ζήτησε τον δάσκαλο, τον δάσκαλό της!

Εγώ αυτό, με το συμπάθιο, συγκινητικό το βρισκω, με όποιες τυχόν «παρενέργειες» του στην καθημερινή ζωή του ζευγαριού και της οικογένειας. Γιατί έτσι ήταν η θεία, αυτό που λέμε άνθρωπος του πάθους, μ' ένα πάθος που απέπνεε π.χ. όταν μιλούσε. Και μιλούσε πολύ η θεία, και αυτοσαρκαζόταν γι' αυτό: «Τι φταις τώρα εσύ που σε ζάλισα, αλλά ποιος σου 'πε να τηλεφωνήσεις, καλά, τώρα θα σ' αφήσω – αλλά έτσι λέω πάντα, κι όλο συνεχίζω!» Όμως σε μαγνητιζε ο τρόπος που μιλούσε: αργά αργά, σαν να την έλκυθε τη λέξη, να την επεξεργαζόταν, και να την απολάμβανε έπειτα καθώς την πρόφερε, με μια μεγαλοπρέπεια θαρρείς και μια νοηλικότητα μαζί, και με μια εντελώς ιδιαίτερη μουσικότητα.

«Αασχ, Γιαννάκη...», μ' ένα τέτοιο μακρόσυρτο και βαθύ «Αασχ» άρχιζε σχεδόν κάθε της φράση, κι ακολουθούσε ποταμός, ποταμός που σε παράσερνε,

για ό,τι κι αν μιλούσε, από τα χρόνια της που αναθυμόταν, πότε ονειροπόλα, πότε μ' ένα μικρό παράπονο: της είχε μείνει λόγου χάρη απωθημένο που δεν ασχολήθηκε με το γράφιμο. Δεν ήξερε, έλεγε, αν θα τα κατάφερε, μα θα 'θελε να είχε δοκιμάσει. Είχε άλλωστε γράψει, πολύ νέα, κάποιο θεατρικό, το είχε υποβάλει σ' έναν διαγωνισμό του Εθνικού Θεάτρου, της τηλεφώνησε έπειτα ο Άλκης Θρούλος, κορυφαία μορφή της θεατρικής κριτικής, και την ενθάρρυνε να συνεχίσει. «Όμως η Ζωή, άασχ, Γιαννάκη...» Και ήξερα, θ' άρχιζε, και άρχιζε, για τον θείο. Γιατί αυτός ήταν, όπως είπα, η Ζωή. Προγραμματισμένα.

Αασχ, μωρέ θεία, θα πω τώρα εγώ, μην ξέροντας τι φταίει πιο πολύ, το ξαφνικά ή το νωρίς που έφυγες. Μένει τουλάχιστον αυτή η μουσική, που είπα, της φωνής της. Συνοδευμένη από τις πλατιές χειρονομίες της, μεγαλόπρεπες, θα τις πω κι αυτές. Κι από το γέλιο της, αυτή την άλλη προσφορά της θείας, έτσι όπως γελούσε ηχηρά, ανοιχτόκαρδα και φωτεινά.

Γιατί ένα απέραντο γέλιο ήταν εντέλει η θεία, μια απέραντη αγκαλιά.

...και η μικρή ξαδέρφη Μαριάννα

Μια αγκαλιά απέραντη, που μέσα της έκλεισε και πήρε τη μικρή ξαδέρφη Μαριάννα. Αφού δυο μέρες μετά που αποχαιρετήσαμε τη θεία, μπήκε στο νοσοκομείο η Μαριάννα, και σε άλλες δύο μέσα έφυγε κι αυτή. 21 Οκτωβρίου. 52 χρονών.

Όστε κι ο θάνατος της θείας, προγραμματισμένος; Μπορεί για να μη δει τον θάνατο της μικρής της και παιδεμένης κόρης; Δεν ξέρω. Τα μεταφυσικά δεν είναι το φόρτε μου· δεν ξέρω καν εάν και πού πάμε, φεύγοντας από δω. Όμως, το τελευταίο τους καλοκαίρι, η θεία σαν να τη φοβήθηκε πολύ τη ζωή της μικρής της κόρης, ακόμα κι όταν βγήκε απ' το νοσοκομείο. Δεν ήταν η πρώτη περιπέτεια της υγείας της Μαριάννας, αλλά η θεία σαν να το είχε πάρει αλλιώς. Να ήξερε λοιπόν; Αυτό που δεν είχαν δει ακόμα οι γιατροί; Λένε πως η μάνα... Δεν ξέρω.

Όμως αυτή η τραγική διάσταση του διπλού θανάτου, και πιο πολύ της μικρής Μαριάννας, μ' αφήνει πιο πολύ κι από αμήχανο, για να μην πω άφωνο. Σαν τι μπορεί να πει κανείς εξάλλου για τη μοίρα της Μαριάννας. Το Μαριαννάκι, ο Μαριάννος, ο Μαριαννάκος, μ' όλα τα υποκοριστικά της, που κρατούσε μια πλατεία ολόκληρη στο χωριό τριγύρω της, όταν ήμαστε μικρά, κι είχαμε έπειτα να λέμε, η Μαριάννα αυτό... η Μαριάννα τ' άλλο – η μασκότ της παρέας, της πλατείας, του χωριού. Της καρδιάς μας.

Είχα κάποια έφεση στις τηλεφωνικές φάρσες. Και μάλλον τα κατάφερα. Ξεγελούσα ακόμα και τη μάνα μου, πόσο μάλλον άλλους, λίγο πιο πέρα, π.χ. τον θείο μου τον Βασίλη, φίλους κτλ. Καμώ το είχα μια φορά να ξεγελάσω τη Μαριάννα: «Έλα, ξάδερφε, σε κατάλαβα», με κεραυνοβολούσε αμέσως.

Όμως εμείς, ξαδέρφη, μπορεί και να μη σε πολυκατάλαβαμε. Ίσως δε σου σταθήκαμε όσο έπρεπε. Μα σάμπως βγήκε από το στόμα σου παράπονο ποτέ;

Γιατί η Μαριάννα, ζωή βασανισμένη, δεν βαρυνόταν ποτέ: «Ε τι να κάνω μωρέ, εσύ τι κάνεις» έλεγε αμέσως, ακόμα και μέσα απ' το νοσοκομείο, όταν τη ρατούσε.

Είπα δεν ξέρω από μεταφυσικά. Ξέρω όμως πως, αν υπάρχουν άγγελοι, η Μαριάννα θα είναι ένας απ' αυτούς. Ήταν εξάλλου κι όσο ζούσε. Πονεμένος, κι όμως φωτεινός.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΗΛ. ΧΑΡΗΣ

Λαμπρινή (Λούλα) Αλεξοπούλου

Η **Λαμπρινή (Λούλα) Αλεξοπούλου**, σύζυγος του Κώστα Χάρη, μια αξιαγάπητη, ευγενική και χαρισματική κυρία, απεβίωσε στις 15/8/βρίου 2012 στην Αθήνα σε μια ηλικία 76 ετών, που σύμφωνα με τους ανθρώπινους υπολογισμούς θα είχε ακόμη μια επιμήκυνση της ζωής της για αρκετά χρόνια. Όμως είναι γνωστό ότι τη ζωή τη διαδέχεται οπωσδήποτε ο θάνατος χωρίς υπολογισμούς του χρόνου, του μήνα ή της ημέρας. Το θάνατο τον καθορίζει ο ένας και μοναδικός, ο Θεός. Αυτός και μόνον Αυτός όρισε το χρόνο θανάτου της Λούλας.

Η κηδεία της Λούλας έγινε στον Ιερό Ναό του Κοιμητηρίου Καισαριανής και τα αμέτρητα λουλουδένια στεφάνια, που προσφέρθηκαν από άνδρες και γυναίκες, αγόρια και κορίτσια, εναποτέθηκαν στον τάφο της μαζί με τη σορό της. Στην κηδεία παρευρέθη το οικείο περιβάλλον, ο σύζυγος, τα κορίτσια και ο αδελφός. Ακόμα ένα πλήθος από στενούς και μακρινούς συγγενείς και επίσης από ένα ακόμα μεγαλύτερο πλήθος από φίλους, γείτονες και πολλά επίσημα πρόσωπα.

Η Λούλα γεννήθηκε στην Αθήνα και έτυχε ιδιαίτερης προστασίας και περιποίησης από τους γονείς της. Στην περίοδο της μικρής παιδικής της ηλικίας, τα καλοκαίρια διέμενε στην Κερασιά μαζί με τη μητέρα της. Εκεί έπαιζε με τα συνομήλικα παιδιά του χωριού και εκεί γνώρισε τις ομορφιές, τα χαρίσματα και το κάλλος του όλου τοπίου του χωριού. Εκεί συμμετείχε σε εκδηλώσεις εορταστικές και χαρούμενες και σε γεγονότα χαρούμενα ή λυπηρά. Έτσι τα όσα έμαθε και διδάχτηκε από την Κερασιά θεμελιώθηκαν στην ψυχή της και υπήρξαν ουσιαστικά κληροδοτήματα ανθρώπων και φύσης.

Μεγαλώνοντας η Λούλα και τυγχάνοντας της ίδιας σπιτικής προστασίας και μέριμνας φοίτησε στο Γυμνάσιο από το οποίο και αποφοίτησε. Σε όλη την περίοδο των σπουδών της, αλλά και μετέπειτα απόκτησε στενούς σπιτικούς και συγγενικούς δεσμούς, καθώς και παρόμοιους φιλικούς με πρόσωπα της ηλικίας της και άλλα μεγαλύτερά τους που διέθεταν ηθικές αρχές, πλατύτερη μόρφωση και πλούσια κοινωνική αγωγή. Έτσι συνεχίζοντας γέμισε την ψυχή της με μορφωτικά διδάγματα και ιστορίες, τραγούδια και ποιήματα, περιπάτους και εκδρομές και κάθε τι που ταίριαζε στην εναισθησία της, στην καταγωγή της, στο κοινωνικό της πεδίο, στην ελληνική παιδεία της και στον χαρούμενο και ευγενικό χαρακτήρα της.

Και ύστερα; Ύστερα έρχεται η ώρα της δημιουργίας οικογένειας. Και ευτυχώς δεν άργησε. Η Λούλα και ο Κώστας Χάρης παντρεύονται. Και οι δύο είναι συντοπίτες. Και οι δύο γνωρίζουν άριστα το χωριό και την πόλη. Και οι δύο προέρχονται από καλές οικογένειες και χαιρούν κάθε εκτίμηση από συγχωριανούς και φίλους. Και τέλος, και οι δύο έχουν τη σφοδρή επιθυμία να αποκτήσουν παιδιά και να ζήσουν με τρόπο ηθικό και ενάρετο και μέσα στην Ελληνική Κοινωνία, η οποία την εποχή εκείνη ανέπνεε κάποιο άρωμα ηθικής υπόστασης και βρισκόταν σε κάποιο βήμα οικονομικής ανάπτυξης. Και το ευχάριστο γεγονός δεν άργησε! Σύντομα και με τη δική τους σειρά το καθένα, έρχονται στον κόσμο τρία χαριτωμένα και ζωηρά κοριτσάκια. Οι γονείς περιβάλλουν με στοργή τα κορίτσια τους, φροντίζουν την υγεία, την προστασία, τη διατροφή και την παιδεία τους και τα παραδίδουν στην κοινωνία υγιή, ώριμα, συγκροτημένα και με ήθη χρηστά και ενάρετα. Από το σημείο αυτό και μετά η ευτυχία και η χαρά της Λούλας φτάνει στο υπέρτατο ύψος της. Η μεγάλη κόρη διορίζεται στο υπουργείο Παιδείας, η δεύτερη πέρα από τις επιτυχίες ιατρικές της σπουδές φέρνει στον κόσμο δύο όμορφα παιδάκια που θα βρίσκονται καθημερινά στην αγκαλιά της γιαγιάς Λούλας και η τρίτη με έναν λεπτό και ίσως υπερβολικά ευαίσθητο χαρακτήρα παραμένει στη σπιτική εστία και προσφέρει την οποιαδήποτε βοήθεια προς τη μητέρα της. Και ακριβώς πάνω στο σημείο αυτό που η Λούλα πορεύεται μέσα σε πελάγη χαράς και ευτυχίας, εντελώς ξαφνικά και ίσως χωρίς να το αντιληφθεί, η Λούλα εγκαταλείπει τα εγκόσμια και πορεύεται οριστικά και άνευ επιστροφής προς τα ουράνια.

Η Λούλα υπήρξε πιστή σύζυγος, λατρευτή μητέρα και στοργικότατη γιαγιά. Ήταν εργατική και διέθετε αρχές και μόρφωση. Αγαπούσε τους ανθρώπους, την αρετή και την αλήθεια. Είχε μάθει να είναι ταπεινή και ευγενής, τρυφερή και ευαίσθητη και προ πάντων να στέκει ως ένα σωστό κύτταρο της κοινωνίας. Ξεχώριζε τα ωραία στη ζωή της και απέρριπτε τα ανούσια και τα μεμπτά. Αγαπούσε την ομορφιά και το μεγαλείο της φύσης και γνώριζε πάντοτε να χαμογελάει και να χαιρείται. Αγαπούσε την Κερασιά, την επισκεπτόταν σε κάθε ευκαιρία και τιμούσε τη λαϊκή της παράδοση.

Τι Δ.Σ. του Συλλόγου μας εκφράζει τα θερά του συλλυπητήρια στο σύζυγο και στα παιδιά της και απευθύνει τον ύστατο και ειλικρινή χαιρετισμό του στην άξια σύζυγο, μητέρα και γιαγιά.

Μαριάννα Κ. Χάρη

Η **Μαριάννα**, το καμάρι όλης της οικογένειας του Κ. Χάρη, των συγγενών και φίλων, απεβίωσε στις 21 Οκτωβρίου 2012 σε ηλικία μόλις 52 ετών. Η σορός της μεταφέρθηκε στο Κοιμητήριο Καισαριανής, όπου είχε διακομισθεί πριν από πέντε ημέρες και η σορός της αξέχαστης μητέρας της Λούλας.

Στον Ιερό Ναό του Κοιμητηρίου αυτού έγινε η κηδεία της Μαριάννας με την τιμητική στη μνήμη της παρουσία του πατέρα της, τις αδελφές της, τα άλλα οικεία πρόσωπα και από ένα επιπλέον πλήθος από στενούς συγγενείς και γείτονες και φίλους. Επίσης ο ενταφιασμός της έγινε στο ίδιο κοιμητήριο και κοντά στον τάφο της μητέρας της, ανάμεσα σε στεναγμούς και δάκρυα και θρήνους από το πλήθος που τη συνόδευε και προσευχόταν στον Ύψιστο να τάξει την ψυχή της σε τόπο αιώνιας ανάπαυσης.

Η Μαριάννα γεννήθηκε το έτος 1960 και ήταν η μικρότερη κόρη της οικογένειας. Τα νηπιακά της χρόνια τα πέρασε μέσα στην οικογενειακή γαλήνη και ζεστασιά του σπιτιού, ανάμεσα σε αγκαλιές και φιλιά από τους γονείς της και σε μια διαρκή φροντίδα και μέριμνα και στοργή. Από μικρή αγαπούσε τον πατέρα, τη μητέρα και τις αδελφές της, επιδείκνυε μια καλή συμπεριφορά και ήταν ανάλογα και με την ηλικία της πρόθυμη, πειθαρχημένη και υπάκουη. Στα έξι της χρόνια γράφτηκε στο δημοτικό σχολείο και σε όλες τις τάξεις του έδειξε προθυμία στην παρακολούθηση των μαθημάτων και ευνοϊκή διάθεση στην απορρόφηση της διδασκαλίας.

Με το απολυτήριο του Δημοτικού σχολείου στα χέρια της η Μαριάννα έσπευσε να κάνει την εγγραφή της στο Γυμνάσιο. Επιδεκτική σε μάθηση και με υπερβολική τάση προς τα γράμματα και την παιδεία αποφοίτησε από το σχολείο αυτό με άριστη βαθμολογία και με άριστη συμπεριφορά, ευπρέπεια και σεμνότητα. Και ύστερα ακολουθεί η πιο μεγάλη χαρά και ευτυχία της ζωής της! Η Μαριάννα εγγράφεται σε Πανεπιστήμιο της Γερμανίας και παρακολουθεί εκεί τα μαθήματα της Γερμανικής Φιλολογίας για δύο περίπου χρόνια. Ύστερα επανέρχεται στην Ελλάδα και συνεχίζει τις σπουδές της στο γερμανικό τμήμα του Πανεπιστημίου Αθηνών, από το οποίο λαμβάνει και το πτυχίο της. Ένα πτυχίο που πλαταίνει τους οριζόντες, γεμίζει την ψυχή με πνευματικά αγαθά και ανοίγει κάποιους δρόμους για εργασία και ευδοκίμηση.

Με το πτυχίο της η Μαριάννα σύντομα αναλαμβάνει ένα σπουδαίο έργο. μεταφράζει για τέσσερα συνεχή χρόνια κείμενα της γερμανικής φιλολογίας στα ελληνικά, τα οποία χρησιμοποιήθηκαν για τη συγγραφή και την έκδοση της Ελληνικής Παιδαγωγικής Ψυχολογίας.

Από το σημείο αυτό και μετά, και ενώ η Μαριάννα αρχίζει να βλέπει μακρύτερα και να ονειρεύεται επιμήκυνση των σπουδών της και απόκτηση πανεπιστημιακών πτυχίων, ένα σύννεφο σκιάζει τον εσωτερικό της κόσμο, αφαιρεί κάποιες πνευματικές της δυνάμεις

και αποτρέπει λίγο ή πολύ τις περαιτέρω ανώτατες σπουδές της. Μετά τα πρώτα κρούσματα η ιατρική επιστήμη με σειρά ερευνών και εξετάσεων ανακαλύπτει ότι η Μαριάννα πάσχει από χρόνιο άσθμα. Μη δυνάμενη πλέον να προχωρήσει σε ανώτερες σπουδές, δέχεται συνεχώς την εξέταση των ιατρών και την ανάλογη φαρμακευτική θεραπεία. Η θεραπεία προχωρεί για μεγάλο χρονικό διάστημα, αλλά από κάποιο σημείο και μετά φαίνεται ότι ο οργανισμός της έχει εξασθενήσει σε μεγάλο βαθμό, με αποτέλεσμα από κάποια υπέρμετρη ατονία του σώματος να οδηγηθεί σε αιμορραγία του πνεύμονος και να κλείσει για πάντα τα μάτια της. Ο πρόωρος θάνατός της γέμισε με δάκρυα τα μάτια του πατέρα της, ακούστηκε ο θρήνος από τις αδελφές της και γενικότερα μια θλίψη εσκίασε τις ψυχές των συγγενών και φίλων της. Αλλά όσα και να έγιναν θα πούμε ακόμα για πολλές φορές ότι ο θάνατος είναι αδάμαστος και ακατανίκητος και είναι βέβαιο έργο και θέλημα του Ύψιστου.

Η Μαριάννα ήταν ένα κορίτσι

με πολλές προοδευτικές ικανότητες. Ήταν εργατική και η πορεία της ήταν γρήγορη και ανοδική. Είχε αρκετά ψυχικά χαρίσματα, όπως την αγάπη προς τον πλησίον, τη βοήθεια προς το συνάνθρωπο, την αθωότητα, την καταδεχτικότητα, την αγαθότητα και την ευγένεια. Αγαπούσε την ομορφιά της φύσης και επισκεπτόταν τακτικά την Κερασιά όπου απολάμβανε το κάλλος των τοπίων και όσα καλά και παραδοσιακά συνέβαιναν εκεί. Επισκεπτόταν τα συγγενικά της πρόσωπα και γέμιζε την ψυχή της από την κάθε συζήτηση και κάθε καινούργιο που άκουγε και της άρεσε. Δεν είχε μέσα της το σπέρμα της κακίας και απόδειξη του είναι το γεγονός ότι ποτέ δεν έβγαλε από το στόμα της κακό λόγο. Τιμούσε τους γονείς της και αγαπούσε τις αδελφές της, όπως τους συγγενείς και τα φιλικά της πρόσωπα. Γι αυτό δεν πρόκειται να ξεχαστεί η Μαριάννα.

Το Δ.Σ. του Συλλόγου μας εκφράζει τα ειλικρινή και θερά του συλλυπητήρια στον πατέρα της, στις αδελφές της και στους θείους και θείες της και εύχεται να είναι ελαφρό το χόμα που τη σκέπασε.

Προσφορές και επισχύσεις

Προσφορές στο Σύλλογο

Για το βιβλίο του Κώστα Χάρη:

Κουκουβής Χρήστος € 20

Παπαγιάννη Δροσούλα € 50

Για τους σκοπούς του Συλλόγου και την εφημερίδα:

Πλάκα-Δημάκα Δώρα € 50

Θεοχάρης Νίκος € 50

Κοντός Αθανάσιος € 20

Χάρης Τάκης € 10

Υφαντής Γιώργος € 10

Υφαντής Νίκος € 10

Γκάνου Ερασμία € 10

Αδρασκέλας Βασίλης € 10

Γκάνος Νικηφόρος € 10

Φραγκούλης Γιώργος € 10

Βυζούρης Αλέκος € 10

Ρετζής Δημήτριος € 10

Χαρονικολάου Μίνα € 5

Χαρονικολάου Καλλιόπη € 50

Κωνσταντόπουλος Ζήσιμος € 30

Αλεξόπουλος Βασίλειος € 30

Αδρασκέλας Βασίλης € 5

Γκάνος Γιάννης € 15

Γρυπάρη Ιωάννα € 10

Πίτσιου Δέσποινα € 20

Πλάκα Γεωργία € 10

Γκάνου Σοφία € 5

Πλάκα Δώρα € 10

Μακρής Στέλιος & Ζωή € 100

Χριστιάς Ιωάννης € 30

Πίτσιου Δέσποινα € 20

Γρυπάρη Ιωάννα € 20

Κοσμά Πολυξένη € 50

Δοσές εις μνήμην:

—Βασιλική Μπαρμπαγιάννη στη μνήμη της εξαδέρφης της Λούλας Χάρη και της ανηψιάς της Μαριάννας Χάρη € 60

—Οικογένεια Αποστόλου Κρίκου στη μνήμη Λούλας Χάρη και Μαριάννας Χάρη € 200.

—Νικόλας Λαιμός στη μνήμη-Λούλας Χάρη και Μαριάννας

Χάρη € 500

—Κώστας Χάρης στη μνήμη της συζύγου του Λούλας και της κόρης του Μαριάννας € 200

—Κώστας Χάρης στη μνήμη του αδελφού του Ηλία € 100

—Γιώτα Κ. Χάρη στη μνήμη της μητέρας της Λούλας και της αδελφής της Μαριάννας € 100

—Κατερίνα Χάρη-Δαμανάκη στη μνήμη της μητέρας της Λούλας και της αδελφής της Μαριάννας € 100

—Αντώνιος Παπαντωνίου στη μνήμη της Λούλας, συζύγου Κ. Χάρη και της κόρης τους Μαριάννας € 250

—Σωτηρία Παπαντωνίου-Παυλέα στη μνήμη της Λούλας, συζύγου Κ. Χάρη και της κόρης τους Μαριάννας € 150

—Τζένη Καλογήρου-Χ΄ Αθηναισίδου στη μνήμη των γονέων της Χαραλάμπους & Κων/νας Καλογήρου € 100

—Βασίλειος, Ασημίνα & Κων/νος Αλεξόπουλος στη μνήμη της ανηψιάς τους Λούλας Αλεξοπούλου, συζύγου Κ. Χάρη και της κόρης τους Μαριάννας € 200

—Βασίλειος, Ασημίνα & Κων/νος Αλεξόπουλος στη μνήμη της εξαδέλφης τους Ζωής Ζούκου και του εξαδέλφου τους Χρήστου Ζούκου € 200

—Πολυξένη, Βαγγέλης & Σπύρος Ευαγγελόπουλος στη μνήμη Λούλας συζύγου Κ. Χάρη και της κόρης τους Μαριάννας € 200

—Ολυμπία Χαρονικολάου στη μνήμη του συζύγου της Παναγιώτη € 20

—Αγγελική Χάρη-Μακρή στη μνήμη Λούλας και Μαριάννας Χάρη € 100.

Η ΝΕΑ ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ

((Συνέχεια από τη σελ. 1)

σεις, όχι μόνον τη συγκεκριμένη αγροτική εκμετάλλευση, αλλά και τον ίδιο το νέο αγρότη, ατομικά, όταν είναι ηλικίας κάτω των 40 ετών, με ένα ποσόν, για να ανταποκριθεί στα έξοδα εγκατάστασής του.

Ειδικά για την περίπτωση των γεωργικών καλλιεργειών, βασική προϋπόθεση για έναν καλλιεργητή, να επιδοθεί και να επιχορηγηθεί γι' αυτήν, είναι να διαθέτει κάποια έκταση καλής γης, ιδιόκτητη ή ενοικιασμένη. Γενικά όλα τα προγράμματα αγροτικών εκμεταλλεύσεων (γεωργικών, κτηνοτροφικών, αγροτουριστικών), προ-κειμένου να εγκριθούν, πρέπει να πείθουν για τη δυνατότητα προσοδοφόρου υλοποίησής τους και ελέγχονται στην πορεία τους.

Η προσφορά αυτή της Πολιτείας βρήκε ανταπόκριση και χιλιάδες νέοι έχουν τραπεί προς την ύπαιθρο για να επωφεληθούν από τα προγράμματα αυτά και να λύσουν το πρόβλημα της ζωής τους, Σύμφωνα με πληροφορίες των μέσων μαζικής ενημέρωσης, λίγοι είναι αυτοί που έχουν άμεσες εμπειρίες από αγροτικές εκμεταλλεύσεις, ενώ η πλειονότητά τους είναι απόφοιτοι μέσης και ανώτατης εκπαίδευσης.

Γ. Πώς μπορεί το χωριό μας να επωφεληθεί από τις παροχές της νέας αγροτικής πολιτικής

1. Η κατάσταση στο χωριό σήμερα

Όπως είναι γνωστό, το χωριό μας δεν έχει πλέον μόνιμους κατοίκους. Ωστόσο οι πιο πολλοί Κερασιώτες συντηρούν τα σπίτια τους, τα έχουν ανακαινίσει και εξοπλίσει με τις σύγχρονες χρειώδεις συσκευές (ψυγείο, ηλεκτρική κουζίνα, τηλεόραση). Μερικοί τα επισκέπτονται μια δυο φορές το χρόνο και αρκετοί παραμένουν ως μια εβδομάδα ή δέκα μέρες στο χωριό, γύρω στις 15 Αυγούστου, που γίνεται το παραδοσιακό πανηγύρι «της Παναγίας». Πολύ λίγοι παραμένουν περισσότερο.

Τα χωράφια έξω από το χωριό έχουν από πολλά χρόνια εγκαταλειφθεί κι έχουν πια χαρακτηριστεί δασικές εκτάσεις, οι οποίες ουσιαστικά περιέρχονται στο κράτος. Έχουν εγκαταλειφθεί όχι μόνο τα άνυδρα αλλά και τα ποτιστικά χωράφια. Όσο για τους καταπράσινους κήπους, μέσα στους οποίους ήταν χωμένα τα σπίτια του χωριού, έχουν εγκαταλειφθεί κι αυτοί. Δυο τρεις έχουν μείνει ως δείγματα αλλοτινών χρόνων. Οι υπόλοιποι, «Ξεραίλα»!. Παραμένοντας ακαλλιεργητοί συνεχίζουν να γεμίζουν άγρια φυτά, βάτα και γκορπένια, και τα δέντρα, απότιστα, να ξεραίνονται.

Επανεγκατάσταση αυτών που εγκατέλειψαν το χωριό, οι οποίοι (όσοι δεν έχουν αποδημήσει) είναι πια ηλικιωμένοι και απόμαχοι της ζωής, είναι μάλλον αδιανόητη. Οι περισσότεροι το επισκέπτονται, αλλά για μερικές μόνο μέρες το χρόνο. Ως απόμαχοι και συνταξιούχοι, μερικοί, νοσταλγοί του τόπου στον οποίο γεννήθηκαν και μεγάλωσαν, θα έμεναν για κάμποσους μήνες το χρόνο, ακόμα και το χειμώνα, αν υπήρχαν εκεί ορισμένες απαραίτητες ευκολίες: κάποια αγορά, ένα εστιατόριο, κάποια προσιτή ιατρική πρόνοια για ώρα ανάγκης, τα οποία δυστυχώς δεν υπάρχουν. Άλλωστε κι αυτοί ένας μετά τον άλλο «φεύγουν για πάντα». Για μερικά χρόνια πριν, το χειμώνα δεν έμενε κανένας στο χωριό. Τελευταία, ευτυχώς, επανεγκαταστάθηκε και παραμένει μια οικογένεια, του Χαρ. Ράπτη, μάλιστα με δυο νέους στην ηλικία γιους του, και γι' αυτό εργασιακά αποδοτικούς. Η περίπτωση αυτή, ωστόσο, μπορεί, από οικονομική άποψη, να θεωρηθεί ιδιάζουσα, γιατί, πέρα από την καλλιέργεια των κήπων της (επαυξημένων και με άλλους, άλλων ιδιοκτησιών) μέλη της οικογένειας ασχολούνται με οικοδομικά έργα, ενώ, επιπρόσθετα, η οικογένεια εξυπηρετεί και τα καφεενία-μικροεστιατόρια του χωριού μας και του γειτονικού Ψηλού Χωριού.

Πάντως, γενικά, νέοι Κερασιώτες, γεννημένοι, μεγαλωμένοι και βολεμένοι στην Αθήνα, φαίνεται μάλλον απίθανο να αποφασίσουν να την εγκαταλείψουν, να εγκατασταθούν στο χωριό και να απασχοληθούν ειδικά με αγροτικές καλλιέργειες. Καταρχήν δεν έχουν καμιά εξοικείωση με αυτές. Οι αποδοτικές οικογενειακές τους ιδιοκτησίες, εξάλλου, δεν είναι τόσης έκτασης, ώστε να αποτελέσουν πρόκληση για αξιόλογη προσοδοφόρο

επαγγελματική ενασχόληση.

2. Ωστόσο υπάρχουν περιοχές της ευρύτερης περιφέρειας του χωριού που αποτελούνται από έναν αριθμό ατομικών ιδιοκτησιών, οι οποίες υπό ορισμένες μορφές προσφέρονται για προσοδοφόρες αγροτικές εκμεταλλεύσεις. Τέτοιες περιοχές είναι:

α. Η περιοχή «Πλάτανος». Όπως είναι γνωστό, η περιοχή αυτή είναι πολύ κοντά στο χωριό και είναι πολύ εύκολο να διανοιχτεί ως εκεί δρόμος αμαξητός, σε συνέχεια του δρόμου που οδηγεί στον «Κάτω μαχαλά». Αποτελείται από μερικές δεκάδες στρέμματα, που ακόμα δεν έχουν κατακλειστεί από άγριους θάμνους και δεν κινδυνεύει να χαρακτηριστεί δασώδης ή χορτολιβαδική έκταση και να περιέλθει στο κράτος. Είναι πολύ παραγωγική περιοχή, γιατί έχει πολύ εύφορο έδαφος (παχύ καστανόχωμα) και άφθονο νερό για πότισμα. Τόσο νερό, όσο ήταν της Μπούκουρης με το οποίο ποτίζονταν οι κήποι όλου του χωριού. Η περιοχή ανήκει σε έναν περιορισμένο αριθμό ιδιοκτητών, κάτι που τους διευκολύνει να συνεννοηθούν και να εκμισθώσουν την περιοχή σε έναν συστηματικό καλλιεργητή.

Μπαίνω στον πειρασμό να προσθέσω, ότι η παράπλευρη περιοχή προσ-φέρεται συνδυαστικά, ή και χωριστά, για εγκατάσταση μια μεγάλης συστηματικής κτηνοτροφικής εκμετάλλευσης (προβάτων, ή γιδιών, ή αγελάδων). Τα πλεονεκτήματα είναι: όλος ο τόπος ακαλλιεργητος για βοσκή, παραρεμμάτιες περιοχές ξέχιονες, για βοσκή το χειμώνα, και το καλλιεργήσιμο κομμάτι της περιοχής του «Πλάτανου» πρόσφορο για άριστη κτηνοτροφή (τριφύλλι, καλαμπόκι).

β. Οι περιοχές «Καρές-Αγία Κυριακή». Είναι κοντά στο χωριό, ποτιστικές κι αυτές, με νερό από τις Καρές κοινό από τα παλιά χρόνια, το οποίο μπορεί τώρα να ενισχυθεί και με τη γεώτρηση της Πάδης. Αποτελούνται και οι περιοχές αυτές από έναν περιορισμένο αριθμό ιδιοκτησιών και έτσι διευκολύνεται η συνεννόηση μεταξύ των ιδιοκτητών, προκειμένου να συμφωνήσουν στην εκμίσθωσή τους.

Η συνεργασία ή κοινοπραξία των όποιων ιδιοκτητών των αγροτεμαχίων των περιοχών, προκειμένου να τα εκμισθώσουν ενιαία, θα χρειαστεί έναν τύπο συμφωνητικού που θα συστήσουν οι νομικοί. Εννοείται ότι κάθε ιδιοκτήτης θα συμμετέχει με δικαιώματα ανάλογα με την έκταση της ιδιοκτησίας του σε τ. μ.. Σύσταση αγροτικού συνεταιρισμού για μια τέτοια, σχετικώς ολιγομελή, κοινοπραξία, όπως και στην περίπτωση του «Πλάτανου», μάλλον δε δικαιολογείται.

γ. Το συνιδιόκτητο δάσος Κερασιάς: Προσφέρεται για την ίδρυση, από τον υπάρχοντα Συνεταιρισμό, μιας βιοτεχνίας επεξεργασίας ξύλου, με βάση την οποία θα μπορούσε να εκμεταλλευτεί και τη σχετική ξυλεία όλης της σειράς των ελατοδασών, από την περιοχή της Αρτοτίνας μέχρι και τις περιοχές Πενταγιούς-Κροκυλείου από τη μια μεριά και Γρηγορίου-Ελατόβρυσης από την άλλη.

Γνωρίζουμε ότι η ξυλεία μας αυτή δεν είναι στην αγορά ανταγωνιστική ούτε στην ποιότητα ούτε στην τιμή, έναντι της σουηδικής ξυλείας. Όμως είναι αξιοποιήσιμη για ύλη θέρμανσης και παραγωγής ενέργειας (pellets). Η πληροφορία αυτή προέρχεται από τον πρόεδρο του Δασικού συνεταιρισμού Κερασιάς Ζήσιμο Κωνσταντόπουλο, τον οποίο παροτρύνουμε, η ιδέα αυτή να μη μείνει μόνο στα λόγια.

δ. Η μεγάλη έκταση της πάλαι ποτέ καλλιεργούμενης Παλιάς Κερασιάς: Η εξαιρετική σε έδαφος και με άφθονα νερά μεγάλη αυτή περιοχή θα ήταν πολύ παραγωγική για πολλές αγροτικές καλλιέργειες και εκμεταλλεύσεις. Όμως για πολλούς λόγους δε βολεύει. Αυτό που μπορεί και επείγει να γίνει είναι η δεντροφύτεψή της με εκμεταλλεύσιμα δασικά δέντρα, όπως ορεινή πεύκη, λεύκες, καστανιές, και σε μια έκταση χριστουγεννιάτικα έλατα, ό,τι συστήσουν οι ειδικοί. Το έργο αυτό επείγει, γιατί η περιοχή κινδυνεύει να αναδασωθεί φυσικά και η ιδιοκτησία της να περιέλθει στο κράτος. Το Δ.Σ. του Συνεταιρισμού του Συνιδιόκτητου Δάσους Κερασιάς θα πρέπει να διερευνήσει τη δυνατότητα υπαγωγής της περιοχής, για το σκοπό αυτό, στον ίδιο συνεταιρισμό, άλλως θα πρέπει να συσταθεί δικός της συνεταιρισμός.

ε. Η καλλιέργεια των κήπων του χωριού: Το θέμα αυτό ενδιαφέρει πάρα πολύ, γιατί, εκτός των άλλων ωφελημάτων, θα μπορούσε να αναβιώσει την παλιά όμορφη εικόνα του χωριού, με τα σπίτια χωμένα στο ήμερο πράσινο των κηπευτικών και των καρποφόρων δέντρων (μάλιστα ανανεωμένων με εκλεκτές ποικιλίες). Όμως υπάρχουν δυσκολίες για μια συλλογική λύση. Αν ευδοκιμήσουν οι άλλες αγροτικές εκμεταλλεύσεις, θα προκύψουν άμεσα λύσεις και για τους κήπους. Η καλλιέργειά τους τώρα, όπως είναι γνωστό, διευκολύνεται από την πλήρη επάρκεια άρδευσης, αφού στο νερό της Μπούκουρης προστίθεται και το νερό της γεώτρησης στον Άι Θανάση.

3. Κτηνοτροφικές εκμεταλλεύσεις

Η εκτεταμένη, από άποψη εδαφών με χορτολιβαδική βλάστηση, ευρύτερη περιφέρεια της Κερασιάς, αποτελεί ένα τεράστιο ελεύθερο λιβάδι, το οποίο προσφέρεται για προσοδοφόρες κτηνοτροφικές εκμεταλλεύσεις. Συστηματικές, βέβαια, και όχι στάνες του παλιού καιρού. Μπορούν μάλιστα να συνδυαστούν και με κτηνοτροφικές καλλιέργειες σε ποτιστικές περιοχές. Έχει γίνει πιο πάνω μια σχετική νύξη, στην περίπτωση της περιοχής του «Πλάτανου». Όποιος θέλει μπορεί να ιδεί στο Διαδίκτυο τι έχει γίνει με τις κτηνοτροφικές εκμεταλλεύσεις στο ορεινό χωριό «Ανάβρα» Μαγνησίας: τρεις μεγάλες σύγχρονες συστηματικές κτηνοτροφικές μονάδες, δπλασιασμός του αριθμού των κατοίκων, κανένας άνεργος, πλούτος, πολιτισμός. Κι αν κάποιος έχει μεγαλύτερο ενδιαφέρον, ας επισκεφθεί την Ανάβρα. Απέχει 40 χιλιόμετρα από τον Αλμυρό.

4. Αγροτουριστικές εκμεταλλεύσεις.

Στο θέμα αυτό, όπως είναι γνωστό, έγινε πριν από δυο χρόνια, μια προσπάθεια για να δημιουργηθεί μια μικρή μονάδα με τις προϋποθέσεις του Συλλόγου (μαγαζί, ξενώνας, Μυλωνέικο κλπ.) Τελικά η προσπάθεια δεν ευδοκίμησε. Το θέμα πάντως είναι ανοιχτό. Λόγω της οικονομικής κρίσης, η ανακίνησή του μπορεί να αναληφθεί σε ευθετότερο χρόνο.

5. Ενέργειες που χρειάζεται να γίνουν:

Την πρωτοβουλία για τα θέματα αυτά θα χρειαστεί να την αναλάβει (ποιος άλλος;) το Διοικητικό Συμβούλιο του Συλλόγου. Όλοι θα βοηθήσουμε. Το πρώτο πράγμα που θα χρειαστεί να κάνει είναι να αναζητήσει δυο τρεις συγχωριανούς συνταξιούχους, σχετικά νέους στην ηλικία, δραστήριους και εύκαιρους, (μπορεί να αποτελέσουν Επιτροπή), προκειμένου να διερευνήσουν στα Υπουργεία Ανάπτυξης και Αγροτικής Ανάπτυξης τις πληροφορίες και τα έντυπα αναφορικά με τα επιχορηγούμενα προγράμματα αγροτικών εκμεταλλεύσεων γενικά και ιδίως τα σχετικά με τις ορεινές περιοχές (υπάρχουν τέτοια ειδικά προγράμματα). Αφού διερευνηθούν και μελετηθούν, έχοντας υπόψη τις δικές μας περιπτώσεις περιοχών που προσφέρονται για επιχορηγούμενες αγροτικές εκμεταλλεύσεις (αυτές που αναφέρθηκαν πιο πάνω ή άλλες) θα εξεταστεί σε ποια από αυτά τα προγράμματα μπορούμε οι Κερασιώτες να προσβλέψουμε.

Εάν ιδούμε ότι υπάρχουν τέτοιες περιπτώσεις, το επόμενο βήμα θα πρέπει να είναι, να αναζητήσουμε έναν δυο από τους ιδιοκτήτες κάθε περιοχής, να αναζητήσουν αυτοί και τους λοιπούς, να τους πληροφορήσουν για τις υπάρχουσες δυνατότητες και να τους παρωθήσουν να αποφασίσουν και να προχωρήσουν. Το επόμενο βήμα θα είναι η μελετημένη προκήρυξη των εκμεταλλεύσεων αυτών στην εφημερίδα «Κερασιά» και στο διαδίκτυο. Μακάρι να παρουσιαστούν Κερασιώτες υποψήφιοι, αλλά και οι όποιοι ξένοι είναι ευπρόσδεκτοι. Όποιοι κι αν είναι θα πρέπει να είναι καλά ενημερωμένοι και πολύ χρήσιμο θα είναι να μαθητεύσουν πρώτα στο εγχείρημα. Το Υπουργείο Αγροτικής Ανάπτυξης οργανώνει σεμινάρια για το σκοπό αυτό.

Δ. Τα ωφελήματα που θα προκύψουν από το εγχείρημα αυτό:

1. Το ξαναζωντάνεμα της ερημωμένης γης με ήμερη κηπευτική -ή άλλη παραγωγική- βλάστηση καλλιεργειών

(Συνέχεια στη σελ. 6)

ΠΕΝΘΗ

Χρήστος Ζούκος

Ένας λαμπρός και αξιαγάπητος Κερασιώτης, ο **Χρήστος Ζούκος** του Βασιλείου, απεβίωσε στην Αθήνα όπου διέμενε, σε ηλικία 92 ετών.

Η κηδεία του έγινε την 17η Νοεμβρίου 2012 από τον Ιερό Ναό του Α΄ Νεκροταφείου, με την παρουσία των οικείων του και συγγενών και συγχωριανών του και πολλών φίλων και συναδέλφων του.

Το 40ήμερο μνημόσυνο τελέστηκε στις 16 Δεκεμβρίου 2012 στον Ιερό Ναό Αγίου Δημητρίου στην Αγία Παρασκευή

Ο Χρήστος, ένα από τα 11 παιδιά της οικογένειας Ζούκου, γεννήθηκε στην Κερασιά το έτος 1920. Στο ίδιο χωριό τελείωσε το Δημοτικό σχολείο και στη συνέχεια φοίτησε τρία συνεχή έτη στο Γυμνάσιο Λιδορικού.

Ύστερα εγκαταστάθηκε οριστικά στην Αθήνα και εκεί μαζί με την καθημερινή και κουραστική εργασία του σε κάποια τοπική εφημερίδα, παρακολουθούσε χωρίς καμιά διακοπή και τα μαθήματα σε νυχτερινό Γυμνάσιο από το οποίο έλαβε και το απολυτήριο. Με το εφόδιο αυτό διορίστηκε στον ΟΤΕ και προσέφερε αποδοτικά και άρτια τις υπηρεσίες του. Ποτέ όμως δεν ξέχασε την Κερασιά, τους γονείς του και τους παιδικούς του φίλους. Και ακόμα διατηρούσε ανέξαιρα μέσα του τα διδάγματα των γονέων και των δασκάλων του, καθώς και την τοπική παράδοση του χωριού του. Γι αυτό κατά διαστήματα επισκεπτόταν το χωριό και χαϊρόταν που έβλεπε τους παλιούς συμμαθητές και φίλους του και που συννομιλούσε με τους γονείς και τα άλλα αδέρφια του.

Εργαζόμενος στον ΟΤΕ και απολαμβάνοντας έναν, σχετικά με την ηλικία του, καλό μισθό και έχοντας όλη τη νεότητα μπροστά του, σκέφτηκε ότι είναι καιρός να δημιουργήσει οικογένεια. Και πολύ σύντομα έγινε η επιλογή και ένας λαμπρός γάμος τελέστηκε. Ο Χρήστος, μαζί πλέον με την καλή του σύζυγο, την οποία υπερβολικά αγάπησε,

πορεύτηκε αρμονικά μαζί της. Έτσι και οι δυο μαζί τήρησαν με απόλυτη εμμονή τους παραδοσιακούς οικογενειακούς δεσμούς με αποτέλεσμα να υπάρξει ένα σωστό και αλάνθαστο νοικοκυριό. Και μέσα σ' αυτή τη λαμπρή οικογενειακή πορεία, πιο μεγάλη υπήρξε η ευτυχία με τη γέννηση του Βασιλάκη, που κουβαλούσε μέσα του τη μελωδία των αγγέλων και το ανασασμό του Θεού.

Ο Χρήστος, χαρούμενος και πανευτυχής και μαζί βέβαια με τη σύζυγο, φρόντισε να δώσει καλή ανατροφή και παιδεία στο παιδί του. Του πρόσφερε ότι καλύτερο μπορούσε για την ανατροφή και την παιδεία του. Έτσι για ένα χρονικό διάστημα σπούδασε σε πανεπιστήμιο στην Ιταλία και επιστρέφοντας στην Ελλάδα συνέχισε τις σπουδές του και απεφοίτησε από το Ε.Μ.Π. με το πτυχίο μηχανολόγου – ηλεκτρολόγου μηχανικού.

Μετά την εξεύρεση εργασίας, ο Βασίλης παντρεύτηκε μια υπέροχη και αξια κοπέλα και αυτός ο γάμος ανέβασε πιο πολύ την ευτυχία του Χρήστου και ακόμα περισσότερο όταν ήλθε στον κόσμο το εγγόνι του που ονομάστηκε κι αυτό Χρήστος.

Ο Χρήστος ήταν πολύ αγαπητός στους Κερασιώτες, μαζί με όλα τα αδέρφια του, προσέφεραν ως δωρεά ένα οικόπεδο, επάνω στο οποίο κτίστηκε το Κοινοτικό Κατάστημα. Επίσης πρόσφερε ένα σημαντικό χρηματικό ποσό για τη στερέωση των θεμελίων του κτίσματος της εκκλησίας του χωριού και υπήρξε σταθερό και αγαπητό μέλος του Συλλόγου μας.

Ακόμα, υπήρξε ένας ιδανικός σύζυγος και στοργικός πατέρας. Ως άνθρωπος ήταν σεμνός, ήπιος, καταδεκτικός, πρᾶος και κοινωνικός. Απέφευγε τις έριδες και τις κακολογίες και δημιουργούσε καλές και ευχάριστες με τους συνανθρώπους του φιλικές σχέσεις. Τηρούσε τα ήθη και θα έθιμα του τόπου του και ήταν στενά δεμένος με τα συγγενικά του πρόσωπα. Ως υπάλληλος στον ΟΤΕ προσέφερε άριστες υπηρεσίες και αγαπήθηκε από τους συναδέλφους και τους προϊσταμένους του.

Το Δ.Σ. του Συλλόγου εκφράζει τα συλλυπητήριά του προς τους οικείους του και εύχεται να παραμείνει αιώνια η μνήμη του.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟ

Το Διοικητικό Συμβούλιο του Συλλόγου Κερασιάς Δωρίδος εκφράζει τις ειλικρινείς ευχαριστίες του στον κύριο **Νικόλα Λαιμό** για την προσφορά του προς το Σύλλογό μας πεντακοσίων ευρώ, στη μνήμη της Λούλας, συζύγου του Κώστα Χάρη και της κόρης τους Μαριάννας.

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΟ

Το Διοικητικό Συμβούλιο του Συλλόγου Κερασιάς Δωρίδος εκφράζει τα βαθιά και ολόθερμα συγχαρητήριά του στον **Χάρη Θεοχάρη** που ανέλαβε το υψηλό πολιτικό αξίωμα της Γενικής Γραμματείας Δημοσίων Εσόδων και να διατηρήσει κάτω από την επιβλεπή του τα ηνία της Γενικής Γραμματείας Πληροφοριακών Συστημάτων.

Του ευχόμαστε με όλη την ψυχή μας να είναι δημιουργικός και αποτελεσματικός στο έργο που ανέλαβε.

Ζωή Ζούκου

Η **Ζωή Ζούκου**, μια άξια, αγαπητή και αληθινή Κερασιώτισσα απεβίωσε στην Αθήνα όπου διέμενε, σε ηλικία 94 ετών.

Η κηδεία της έγινε στον Ιερό Ναό Κοιμητηρίου Ζωγράφου με την παρουσία της κόρης της και του συζύγου της, των εγγονιών της, των στενών συγγενών και συμπατριωτών της και πολλών άλλων φιλικών προσώπων.

Το 40ήμερο μνημόσυνο τελέστηκε στις 4 Νοεμβρίου 2012 στον Ιερό Ναό Αγίας Τριάδος Αμπελοκήπων

Η Ζωή γεννήθηκε στην Κερασιά το έτος 1918 και σ' αυτό το χωριό πέρασε τα νηπιακά και παιδικά της χρόνια, καθώς και αρκετά χρόνια της ώριμης ηλικίας της. Στο ίδιο χωριό τελείωσε το δημοτικό σχολείο και εκεί δημιούργησε τις πρώτες και φιλικότερες σχέσεις με τα άλλα παιδιά, εκεί γνώρισε καλά όλους τους κατοίκους του χωριού και εκεί έλαβε μέρος στις κάθε είδους εορταστικές, θρησκευτικές, εκδρομικές εκδηλώσεις, οι οποίες και παρέμειναν ανέξαιρες και ανεξάλειπτες σε όλο τον υπόλοιπο βίο της.

Η Ζωή με όλα αυτά και με τα όσα διδάχτηκε τόσο στο σχολείο της όσο και με τις συμβουλές και παρααινέσεις των γονέων της δέθηκε ολοκληρωτικά με το χωριό της και ο δεσμός της αυτός παρέμεινε σε όλη τη διάρκεια της ζωής της διαρκής, αδιάσπαστος και άφθαρτος.

Όμως κάποια στιγμή σταμάτησαν όλα αυτά όταν οι κάτοικοι όλων των ορεινών χωριών εξαναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τα σπίτια τους και να εγκατασταθούν σε μεγάλες κυρίως πόλεις όπου ήταν εξασφαλισμένη η ζωή τους. Τότε και η Ζωή και όλα τα μέλη της οικογένειας εγκατέλειψαν την Κερασιά και εγκαταστάθη-

καν στην Αθήνα. Εκεί η Ζωή εξυπηρετούσε και φρόντιζε τους γερασμένους γονείς της μέχρι την ημέρα του θανάτου τους.

Η Ζωή παντρεύτηκε τον άξιο συντοπίτη μας Γεώργιο Λαλαγιάννη, δημόσιο υπάλληλο, καταγόμενο από το

Κριάτσι. Μαζί και οι δυο τους ενωμένοι και αγαπημένοι προχώρησαν στη ζωή, αποκτώντας την κόρη τους Λαμπρινή. Ευτύχησαν να τη δουν αποκατεστημένη. Στη συνέχεια έρχονται στον κόσμο τα τρία εγγόνια της που μεγαλώνουν τη χαρά της οικογένειας. Η Ζωή για αρκετά χρόνια τα φροντίζει με αγάπη και στοργή μέχρι την ημέρα που έκλεισε για πάντα τα μάτια της.

Η Ζωή Ζούκου υπήρξε μια γνήσια Κερασιώτισσα. Αγάπησε το χωριό της και τούς κατοίκους του. Πρόσφερε τις υπηρεσίες της στους γονείς, στην κόρη και στα εγγόνια της. Διατήρησε φιλικότερες σχέσεις με όλους τους στενούς και μακρινότερους συγγενείς της και ήταν πάντα φιλική προς τους συνανθρώπους της και πρόθυμη για οποιαδήποτε βοήθεια. Ήταν ευγενική και χαρούμενη και έπραττε με ευσυνειδησία και εντιμότητα. Στολίδια της ήταν η καλοσύνη της, η έλλειψη κακίας και η αξιοπρέπειά της.

Το Δ.Σ. του Συλλόγου εκφράζει τα συλλυπητήριά του προς τους οικείους της και εύχεται να είναι ελαφρό το χόμα που τη σκέπασε.

ΕΠΙΤΥΧΟΝΤΕΣ ΣΤΑ
Τ.Ε.Ι.

- **Ο Ρέμπελος Κωνσταντίνος** εισήχθη στη Σχολή Καλλιέργειών και Ανθοκομίας του Τ.Ε.Ι. Μεσολογγίου
- **Η Ελένη Ράπη** εισήχθη στη Πολιτικών Δομικών Έργων του Τ.Ε.Ι. Πειραιά.

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΚΩΣΤΑ ΧΑΡΗ
«ΑΠΟ ΤΟ ΟΔΟΙΠΟΡΙΚΟ ΕΝΟΣ ΔΑΣΚΑΛΟΥ
Σελίδες από τη ζωή και την εκπαίδευση
στη διαδρομή του 20ού αιώνα»

Διατίθεται από τό Σύλλογο Κερασιωτών
Πληροφορίες από τα μέλη του Δ.Σ. του Συλλόγου
στο τηλέφωνο 210 3234288

**Το αντίτιμο προσφέρεται
για την ενίσχυση του ταμείου του Συλλόγου**

ΘΕΡΜΗ ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ

Αγαπητοί φίλοι
Μην ξεχνάτε να
ενισχύετε τον Σύλλογο και την εφημερίδα μας.

Μην αφήσουμε να
σβήσει αυτή η φωνή
της Κερασιάς, που
ενώνει όλους τους
χωριανούς.

Τα τελευταία κάλαντα στο χωριό

25 Δεκέμβρη του 1966

(Από το τετράδιο του Βασίλη Αδρασκέλα, με ελαφρά αλλαγμένη τη γλώσσα σε σχέση με την ομιλούμενη στο χωριό μας τότε)

«Εμείς τα παιδιά του σχολείου μαζευτήκαμε στην αυλή του, κρυφά από το δάσκαλο, και βγήκαμε να πούμε τα κάλαντα. Ήμασταν εγώ, η αδελφή μου Γιωργία, η Πραξούλα, η Ειρήνη της Ξένης, ο Βασίλης ο Ράμμος, η Φρουσινούλα, ο Φώτης, η αδελφή του η Λένη, η Γιούλα τ Σταύρου, η Κατίνα τ Αντώνη. Αρχίσαμε από το σπίτι της Πραξίας για να πάρουμε τον αέρα, ήταν εκεί η θεία της η Λένη τα είπαμε και πήραμε και ένα σακούλι μαζί για να βάζουμε μέσα ό,τι μας δίνουν. Πήγαμε στ Βαρβάτου μας άνοιξε η Αθηνά και μας έδωσε μία δραχμή. Η Γιώτα τ Σταύρου πενήντα λεπτά. Στη γιαγιά μου την Κώσταينا δεν πήγαμε. Πήραμε το δρόμο φτάσαμε στις Φρόσως μας έδωσε ένα μήλο, κατεθήκαμε στις Πα-

Καλογεροβασίλω στ σοκάκι το Πλακαϊίκο, μας είδε, έβγαλε τη σκέπη της, έλυσε την άκρη και μας έδωσε μία δραχμή που είχε δεμένη εκεί. Η θεία μου η Χοντρολένη στ Άδρασκελαϊίκα έλειπε. Η Ελένη του Λαόγιαννου πενήντα λεπτά κι φιρίκια. Στου Ζαχαρέλου δεν πήγαμε. Ούτε στις Αρχόντως του Πίπη, ούτε στην Πόπη του Μακρή, ούτε στη Φσέκνα, ούτε στη Ραφτοκώσταينا. Φοβόμασταν μην μας δει ο δάσκαλος. Η Τούλα στις Καραδμογιώργινας μήλα.

Από την κάτω μεριά η Λάμπρο η Λαγιόργινα δεν άνοιξε. Η Φλωρομαρία κάστανα και τρεις δεκάρες. Στη Τούλα του Σταύρου τα πάμε έτσι. Στην Αγιούλα του Παπαρούνα, πήγαν τα παιδιά εγώ κουβάλαγα το σακούλι που είχε γεμίσει κι

Εικόνα μιας άλλης εποχής. Τότε που τα παιδιά του σχολείου του χωριού μας ξεχυνόντουσαν για να πουν τα κάλαντα.

ναϊτίτσας της Κότενας, τα πάμε στη σκάλα, μας έδωσε πενήντα λεπτά και ένα ρόιδο. Πήγαμε δίπλα στου Μιχαλογιώργου, ήταν η Ασήμω με τα γίδια, της φωνάξαμε και τα είπαμε, χάρηκε και μας έδωσε δύο δραχμές, στην γιαγιά μου την Μάνθα δεν πήγαμε. Τα Αλεξοπουλαϊίκο ήταν κλειστό, πήγαμε στις Μπακοβαγγελής μας έδωσε μια δραχμή. Στη Μούστινα από πάνω τα είπαμε, μας έδωσε καρύδες. Η Φρουσινούλα πενήντα λεπτά. Στη μάνα του Φώτη τα πάμε έτσι. Η Τσαμπουλένη μας έδωσε κουκόσιες και μήλα. Ανεβήκαμε στ Αντώνη. Η Μαρία τ Αντώνη μας έδωσε μια δραχμή και ο παππούλης της Κατίνας ο μπάρμπα-Βασίλης τρεις δραχμές.

Μετά πήγαμε στου Χαλκιοπερικλή, ήταν η Μάνθα και μας έδωσε μήλα. Η Χαλκιαλέξαινα έλειπε, όπως κι η Φημερίδαινα. Φτάσαμε στου Μαϊικαντή, η Μαϊικαντομαρία δύο εικοσάρες και μήλα. Μετά στις Μανταφάρενας μας έδωσε μήλα. Ο Καραδμογιάννος από πάνω δεν μας άνοιξε. Η Γουρναρουγιώργενα τρεις δεκάρες και λουκούμι. Φτάσαμε στου Καλόγερου. Ο Μπάρμπα Κώστας άνοιξε, τα είπαμε και μας έδωσε ένα τάλιρο. Στη Μερμήγκαινα τα πάμε έτσι. Δίπλα ήταν η Σοφία η Πανουργιά με τον Μυλωνά, τα πάμε και μας φίλεψαν τηγανίτες. Ύστερα ανεβήκαμε στου Ντελέζου. Ήταν εκεί μαζί με την Ντελέζαινα. Χάρηκαν πολύ και μας βάλανε να τα ξαναπούμε. Μας δώκανε δύο δραχμές. Στη Γιαννούλα τη Μπίμπενα τα είπαμε. Η Καρναβού έλειπε.

Πήγαμε στ Κατσόγιαννου, ήταν εκεί η Ασπασία, μαζί με την Κατερίνη τη Σπαθίνα. Μας δώσανε μιάμιση δραχμή. Η Αναπρίνα από κάτω πενήντα λεπτά και μήλα. Ο Ραφτομήτρος είχε κλεισμένη την αυλόπορτα. Βρήκαμε όμως την

ήταν βαρύ. Στείλαμε τη Γιούλα και έφερε ένα ακόμη απ το σπίτι της. Και μοιράσαμε τη σοδιά για να μπορούμε να την κουβαλήσουμε. Πήγαμε στου Λιαροπαρρασκευής τα πάμε και μας έδωσε μία δραχμή και πενήντα λεπτά. Κίνησε και ο Θανάσης να ρθει κοντά μας, με το ζόρι τον κράτησε. Ο Κακομήτρος μας έβαλε και τα πάμε στο μπαλκόνι. Ήταν και ο Βασιλάκης. Μας έδωσαν κάστανα. Η Βγενιά έλειπε. Ο Παλατζούλας με την Παλατζούλαινα μας έδωσε μήλα. Η Κβατσοκατίνα μας φώναξε και πήγαμε στο δρόμο που ήταν και μας έδωσε καρύδια. Στου Βασιλικά τα πάμε στην αυλή. Ο Καπετάνιος με την Ελευθερία έλειπε. Ο Καρκατσούλας και η Σταθούλα κάτι έδωσαν στο Φώτη. Γυρίσαμε στο σχολείο. Μοιράσαμε τη σοδιά. Πήραμε τέσσερις δραχμές και τριάντα μερίδιο ο καθένας. Δεκαπέντε καρύδες. Δέκα μήλα και επτά κάστανα. Το ρόιδο το φάγαμε εκεί».

Υ.Γ.: Ο Δάσκαλος μας Σπύρος Ευαγγελόπουλος μας έδωσε συγχαρητήρια και μας είπε πως δεν είχε αντίρρηση γι αυτό που κάναμε, έγραψε μάλιστα στο Σύλλογο Κερασιωτών και με συνδρομή των μελών μας έβαλαν τότε χρήματα στο βιβλιόριο ταμειυτηρίου που ο Σύλλογος είχε ανοίξει για τα παιδιά του σχολείου και μάλιστα στο καθένα ξεχωριστά.

Το παραπάνω κείμενο για κάποιον λόγο με ακολούθησε παντού και το αφιέρωνω στο δάσκαλο μου, στις συμμαθήτριες και στους συμμαθητές μου, στη μνήμη όσων έφυγαν και στις θύμισες όσων βρίσκονται εν ζωή και κατοικούν-σανε στην Κερασιά εκείνη την εποχή.

Βασίλης Αδρασκέλας

Η ΝΕΑ ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

((Συνέχεια από τη σελ. 4))

που ανθούσαν στους κήπους του χωριού και στα γύρω ποτιστικά χωράφια στα καλά του χρόνια.

2. Στην περίπτωση καλλιεργειών, είναι το όποιο κέρδος των μεριδιούχων σε χρήμα ή σε προϊόντα από τα παραγόμενα, γνωστά για τη νοστιμιά τους. Σε συμφωνία με τον ενοικιαστή μπορούν να είναι και βιολογικά. Η Κοινοπραξία των ιδιοκτητών και ο ενοικιαστής κάθε χρόνο θα συμφωνούν μια «ειδική τιμή» κάθε προϊόντος σε χρήμα, στην οποία θα μπορούν οι μεριδιούχοι να εισπράττουν το μίσθωμα που αναλογεί στο μερίδιό γης τους ή και για να αγοράζουν προϊόντα από τον ενοικιαστή.

Οι «εξ αδιαίρετου» μεριδιούχοι, κληρονόμοι πατρικών ή προγονικών αμοι-ραστων αγροτεμαχίων, οι οποίοι με το πέρασμα του χρόνου θα πληθύνονται, καλό θα είναι να ορίζουν έναν αντιπρόσωπο να τους μοιράζει αυτό που δικαιούνται.

Το οικονομικό κέρδος δεν έχει τόση σημασία, όσο τα επόμενα ωφελήματα, όπως:

3. Το ξαναζωντάνεμα του χωριού, με πυρήνα τον ενοικιαστή και τους ανθρώπους που θα χρησιμοποιεί για την καλλιέργεια, οι οποίοι θα είναι ανάγκη να ζουν και να εργάζονται εκεί τους περισσότερους μήνες του χρόνου. Για εξυπηρέτησή τους θα είναι και το μαγαζί του χωριού σε συνεχή λειτουργία. Με αυτή τη βάση κι άλλοι συγχωριανοί, απόμαχοι της εργασίας και συνταξιούχοι θα μπορούν να διαμένουν εκεί μεγαλύτερα χρονικά διαστήματα.

4. Περισσότεροι Κερασιώτες θα αποφασίζουν να διανύουν ένα μέρος του καλοκαιριού στη δροσιά του χωριού, όταν ξέρουν ότι θα βρουν εκεί τις βασικές ευκολίες: φρέσκα ντόπια κηπευτικά, ένα μαγαζί για τα είδη πρώτης ανάγκης κι ένα εστιατόριο για να μην είναι υποχρεωμένες οι νοικοκυρές να περνούν τις διακοπές τους με το συνεχές μαγειρέμα. Πολλοί περισσότεροι θα αποφασίζουν να κάνουν ολιγοήμερες επισκέψεις και εκδρομές όλες τις εποχές, ακόμα και το χειμώνα με τα χιόνια, όταν θα ξέρουν ότι θα βρουν εκεί τις βασικές ευκολίες (κι απαραίτητα ένα αναμμένο τζάκι!).

5. Και κάτι πολύ σημαντικό: Σχεδόν κάθε Κερασιώτης θα βρεθεί να έχει δικαιώματα σε μία ή περισσότερες απ' αυτές τις αγροτικές εκμεταλλεύσεις. Αυτό θα ενθαρρύνει και τις νέες γενιές Κερασιωτών να συνδεθούν με το χωριό. Να αισθανθούν ψυχολογικά ότι έχουν και οι ίδιοι οι νέοι «ρίζες σ'αυτή τη γη», δικαιώματα ιδιοκτησίας σε ένα κομμάτι γης που καλλιεργούσαν οι γονείς ή οι πρόγονοί τους. Να διεγερθεί το ενδιαφέρον τους να επισκεφτούν τον τόπο. Επισκεπτόμενοι το χωριό, σίγουρα δε θα είναι λίγοι αυτοί που θα μαγευτούν και από το πανέμορφο φυσικό περιβάλλον του και θα θέλουν να το επισκέπτονται συχνότερα. Θα γνωριστούν και μεταξύ τους και οι περισσότεροι θα βρουν ότι τους συνδέει και κάποια συγγένεια, κοντινή ή μακρινή. Θα συνειδητοποιήσουν ακόμα ότι είναι απίστευτα πολλοί σε αριθμό οι κερασιώτικης καταγωγής νέοι και νέες στην Αθήνα, και μάλιστα στην πλειονότητά τους αξιόλογοι επιστήμονες, δημόσιοι λειτουργοί, επιχειρηματίες. Διαβάζοντας κανείς τους σχετικούς καταλόγους στο βιβλίο για την Κερασιά του Σπύρου Ευαγγελόπουλου, θα εκπλαγεί για τον τόσο μεγάλο αριθμό. Θα μπορούσαν μάλιστα, σε πνεύμα αλληλεγγύης, να είναι και χρήσιμοι μεταξύ τους.

Θα μπορούσαν ακόμα να συνασπιστούν σε ένα συλλογικό όργανο. Με το πέρασμα του χρόνου οι περισσότεροι έχουν αποστασιοποιηθεί από το «Σύλλογο Κερασιωτών». Και δεν τους αδικούμε γ'αυτό. Σε δυο προηγούμενα σημειώματά μου στην εφημερίδα μας είχα εισηγηθεί:

«*Να οργανωθεί, στα πλαίσια του Συλλόγου, ένας «Όμιλος Νέων», με μέλη νεότερων γενιών, ο οποίος να μπορεί να δραστηριοποιείται και ανεξάρτητα, με δικές του συγκεντρώσεις και εκδηλώσεις, πολιτιστικές ή ψυχαγωγίας, στην Αθήνα, με εκδρομές της εκλογής τους, με ομαδικές επισκέψεις στο χωριό. Στο δικό τους χωριό, ένα χωριό πανέμορφο, την άνοιξη με την ανθισμένη φύση, το καλοκαίρι με τη δροσιά του, το χειμώνα με τα χιόνια».*

στ. Ένα πάρα πολύ σημαντικό ωφέλημα αυτού του εγχειρήματος θα είναι: η (υπο)δειγματική -μικρή έστω- συμβολή στη γενικότερη, επείγουσα αναγκαιότητα, προσπάθεια για την αγροτική ανάπτυξη της ουσιαστικά χρεοκοπημένης χώρας μας.

Υπενθυμίζουμε αυτό που είπαμε πιο πάνω: ότι το 1981, παρότι και τότε οι αγροτικές εκμεταλλεύσεις μας ήταν απαρχαιωμένες, στο εμπορικό ισοζύγιο εισαγωγών-εξαγωγών αγροτικών προϊόντων η χώρα μας είχε πλεόνασμα 38.367.000 ευρώ. Χρόνο το χρόνο μειούμενο, το 2008 το ισοζύγιο κατέληξε σε έλλειμμα 3.043.506.477 ευρώ (εφημερ. ΤΟ ΒΗΜΑ, 26-8-20012).

Βρισκόμαστε ως χώρα σε άμεσο κίνδυνο επισημοποίησης της πλήρους χρεοκοπίας. Αν δεν καταφέρουμε να την αποφύγουμε, θα καθλωθούμε για 10ετίες στην απόλυτη φτώχεια. Η γη μπορεί άμεσα πολύ να μας βοηθήσει να την αποφύγουμε. Κι αν τελικά η χρεοκοπία επισυμβεί, η γη θα μας βοηθήσει να μην πεινάσουμε. Ας την αξιοποιήσουμε.